

A Jász zászló, a Keleten kelő s Nyugaton lehanyatló Nap az égen, a Föld fölött.

Mi a jász ?

Előbb-utóbb majd minden emberben felmerül a nemzeti-, azon belül nemzetségi¹ hovatartozás, -könyvelvileg egyfajta- identitás kérdése. A „Ki vagyok én?” kérdésre sem adható közkeletű válasz², épp így adott nép-, vagy nemzetség tagja sem határolható be könnyen. Ahhoz, hogy egyén nemzetségi hovatartozásában segíteni lehessen előbb a címbebeli kérdést kell(ene) feltenni.

A Bizalmas Tanítás³ című párbeszéd, versbe szedett 640 szakaszához fűzött kiegészítésekben több helyen vannak utalások a jász ősökkel kapcsolatos fölvetésekre. Ezek képezik vezérfonalát a címbebeli kérdésre megkísérelt válaszadásnak.

Annyi bizonyos, hogy a jász egy olyan népcsoport amely úgy genetikailag, mint történetileg⁴ és egyedi jellegében/jegyeiben megkülönböztethető más embercsoportoktól, még ha külsődleges megjelenésükben/megnyilvánulásukban, szokásrendszerükben -természetszerűleg- sok hasonlóságot is mutatnak.

Ameddig visszalátni a jász történetben⁴, az is erősen valószínűsíthető hogy több Keleti ember-csoporthoz hasonlóan, vándorlások révén jutottak el a Kárpát-medencébe⁵. Az már önmagában adódó jogos feltételezés, hogy nem vándorlás során alakultak ki (más népekből), hanem eredettel rendelkeznek.

A Keleti népek egy jelentős része un. Turáni nép, akik a Turán vidékről, földrajzilag zömmel a Turán Alföldről áramlottak szét. Ezért az archaikus jász -névbeli- elkülönítése is Turáni jász-ként kerül itt szóba.

Ázsia szíve Turán.

A legvilágosabb a „turán” jellegű ősi népek élőhelye.

A sötét kb. a földrajzi Turán Alföld.

A legsötétebb; a szűken vett Turán vidék.

A csillag; a feltételezett As városállam és ős jász- (a mai É-Afgán-, K-Türkmen-, D-Üzbég, NY-Tadzsik) vidék, a történelmi Baktria területén.

A nyíl a jászok útja.

¹ A különbség 'nemzetség' és 'nemzet' között -jelen szöveg értelmezése szerint- annyi, hogy a nemzetség vérségi együvé tartozás, míg a nemzeti, nemzetségek keveredése által kialakult népet (csoportot) határol be. A 'jász' nemzetség. A 'magyar' nemzet 'magyar' és többek között 'jász' nemzetség tagjaiból is áll.

² Általános-, zsidó-keresztény-, különösen pedig atesita alapról kiinduló felelet.

³ A Legfelsőbb/Isten/a MINDEN és Jas, a jász ősbölcs közötti párbeszéd. Forrás: www.Jász-ság.hu

⁴ A történetiséget az emberi ősemlekezet őrzi, míg a történelmet -koronként- emberek írják, hol meg átírják.

⁵ A 'jazyg' néven említett, egykori Kárpát-medencei népesség 'jász'-al való egyezősége meg nem erősíthető, viszont az sem zárható ki, hogy a több évezredre visszavezethető 'jász' egy korai kiáramlásának -akár vérségi- részeit képezhették a különböző helyeken felmerült jazygok és vagy az általuk birtokolt Jazygia lakói.

Jász jegyek/sajátosságok

Előre kell bocsátani, hogy más világnézeti alapról ugyanaz mást mutat! Másik fontos-, figyelembe veendő szempont, hogy az írott történelem (nem csak szubjektív és érdek/szándék-függő, de) csak a fennmaradt írásosságig nyúlhat vissza, holott tudni lehet, hogy azt megelőzően is volt élet, volt nép, volt jász.

Ahhoz, hogy viszonylag hamar behatárolhatóak lehessenek azok a jegyek/sajátosságok, amelyekkel a Turáni jász elkülöníthető/megkülönböztethető más népek tagjaitól, három név⁶ jelentéstartalma kerül felvázolásra: As – Jas – jász. Az 'As' a feltételezett As városállam után, ami nevét As⁷ (nép)nevű lakóiról, a vélelmezett (ász →) jász ősokról kapta és amelynek ereje-, valamint kora térségére gyakorolt (ki)hatása olyan meghatározó volt, hogy az Ázsia név eredetét is képezte. As → ASIA → Ázsia. A 'Jas' a historikus jász ősbölcs személyneve, míg a 'jász' a mai (ezredékekre visszanyúló vándorló, majd megtelepülő) jász ill. mint egyedi sajátosságot jelölő nemzetségnév.

A felsorolásra kerülő jegyek/jellegek/sajátosságok nem (csak) jász kizárólagosságok, de együttes megjelenésük, létük, fennmaradásuk és fejlődéstörténetük (egymásra épülésük) kizárólag 'jász' egység. Mindez pedig okkal tételezi fel azt, hogy nem egy primitívből hosszú idő alatt kialakult és/vagy kizárólag más civilizációk ráhatása révén létrejött „személyiség”-ről van szó, hanem egy magasan fejlett ősiségről.

Az As név jelentése EGY. Az As név hordozta egyedi sajátosságok a következők: 1. Törvényességet-, hatalmat-, erő-, szilárdságot- és méltóságot sugárzó⁸ 2. A társadalom-, a törvényesség-, a szociális- és hatalmi szabályok kifejezője⁹ 3. Hatalmi vágy és az uralkodás igénye 4. Tekintélynek és a felsőbb hatalomnak való engedelmesség igénye¹⁰ 5. Uralmi, hatalmi viszonyban áll a környezetével 6. Korlátozza a személyes érdeket, azt a társadalomnak, a környezetnek rendeli alá 7. Felelősség a többiekért 8. Az igazság képviselője 9. Kiegyensúlyozottságot-, biztonságot- és rendet szimbolizál 10. A férfi archetípusának egyik megfelelője 11. Az értelmet-, az erő- és autoritást jelképezi (Az értelem itt; ismeretet, ítéletet és döntőképeséget jelent) 12. Az "apa-archetipus" ami magában foglalja az erő és hatalom mellett a védelmet és gondoskodást 13. A társadalom irányító és védelmező funkcióját jelenti, az ellenőrzést, a rendet és a társadalmi autoritást 14. A "felettes én"¹¹ ellenőrző és korlátozó szerepet tölt be eszményrendszerében 15.

⁶ „Nomen est omen” → „A név kötelez” „A név előjel” „A név jójel”. Jelentése: „Nevében a sorsa” „A név elárulja viselőjét” „A név maga a viselője”. Azaz a név beszédes, (gyakran intó, figyelmeztető jel,) amely elárulja viselője fő tulajdonságát, a „neki megírt sorsot”.

⁷ Az a körülmény, hogy az 'as' úgy jász, mint alán névvel összefüggésbe hozott és az, hogy jász és oszét rokonításra került nem azt jelenti, hogy egymás „származékai” volnának, de valószínűsíthető, hogy mindhárom -jász – alán – oszét- visszavezethető (volna) As-ra.

Mindez pedig nem oktalan múltba-merengés csupán, hanem követve a következő analógiát (miszerint: ahhoz hogy egy rendszert megismerhessünk, ismerni szükséges részeit és részeinek-, valamint a rendszer egészének eredetét, fejlődéstörténetét, ok-okozati összefüggéseinek körülményeit) lehet legközelebb jutni a ma megértéséhez.

⁸ Mindebből következik, hogy ott és akkor alakulhattak ki ilyen jelentéstartalmak, amikor olyan társadalmi szervezethez volt, ahol volt törvény, volt hatalom, erő, szilárdság és ezekből eredő -jogos- méltóság.

⁹ A ⁸ velejáró következményei.

¹⁰ Belső késztetés az érdem alapú hierarchia igénylésére és tiszteletben tartására.

¹¹ Rendelkeztek olyan világgéppel, ami úgy egyénileg, mint csoport szinten, de világegyetemre kiterjedően is elfogadta a Felsőbbség(ek) létezését.

Az ösztönök elfojtása, a kordában tartott ösztön¹² 16. Háttérbe szorul az individuuum, a személyes érdek a közösséggel szemben¹³ 17. A személyes szabadság behatárolását- és az alkalmazkodást jelenti. Ezek jellemezték a Turáni ősjászokat¹⁴.

A Jas, a jász ősbölcs¹⁵ neve. Jelentéstartalma¹⁶: 1. Az isteni-, szellemi- és fizikai világ teremtetőerejét jelképezi 2. Alapjai a törvény és a jog 3. Feladata a morális tanítás 4. Ismérve; a spirituális-, elvont keresés, válaszadás az élet nagy kérdéseire 5. Igény arra, hogy kívülről szemlélje önmagát, keresse a lét értelmét és egy felsőbb irányítót találjon 6. Útja a kollektív spirituális keresés 7. Tanítása megfogható, szavakba önthető, megtanulható 8. Sajátossága a nehéz belső krízis 9. Istenhez, vagy egy számára tekintélyt képviselő emberhez fordul tanításért tanácsért 10. Olyan tanulási fázis, vagy életszakasz, amikor a tanításnak, tekintélynek, irányítónak teljes hatalma és befolyása van az ember fölött 11. A befolyás szellemi-, intellektuális-, morális hatás- és elsősorban a gondolkodásra, nem pedig a cselekvésre irányul 12. Az elvekhez, morális szabályokhoz való ragaszkodást és szigorú vallásos elkötelezettséget jelent 13. A személyes meggyőződés és az egyéni, személyes tudás szerepe csekély, a külső befolyás- és tanítás érvényesül elsősorban 14. A szent dolgok közvetítője és magyarázója 15. A "nagy hittanító" aki Isten és ember közt közvetít 16. A tradicionális vallást szimbolizálja 17. A morális normák, a tradíció, a vallás világi-, a társadalmi rend őrzője és képviselője.

A (mai) 'jász' név hordozta jelentéstartalmak, egyedi sajátosságok: 1. Szerepe a segítő szerep az életben¹⁷. 2. Szereti a test örömeit. 3. Megfelelő biztonságban érzi jól magát. 4. Nyugodt, szilárd, határozott. 5. Találkozás a földi-gyakorlati problémákkal, melyeknek megoldásához józanságra, realitásérzetre és mértéktartásra van szükség¹⁸ 5. Védelmesítő és biztonságot adó, egyben szigorú, korlátozó és fogva tartó erő 6. Elsősorban materiális szükségleteire kénytelen koncentrálni. 7. A fejlődést számára a gyarapodás és termékenység jelenti. 8. Az anyagi-, tárgyiasult fellendülésen valamilyen kézzelfogható szaporodást ért. Ez nem társadalmi sikert és elismerést hoz, hanem a hétköznapi élet területén történő eredményes feladatmegoldást. 9. A gondoskodást és a nevelést is jelenti. 10. Jelentkezik a szükség fogalma, amikor az ember kénytelen önmagát bizonyos korlátok közé szorítani¹⁹ és ez a korlát a földi lét törvényszerűségeinek figyelembevételét jelenti, az alapvető földi szükségletek kielégítését. 11. Olyan fejlődési szint, amikor a gyakorlati élet sikeres feladatmegoldása felelősségvállalást követel. 12. Ebben az állapotában mértéktartó és kötelességtudó, szigorú önmagához és másokhoz, az egyéni fejlődés háttérbe szorul²⁰, hiányzik a kreativitás, a spontaneitás²¹.

Jász őstörténet

Részlet a „Honnan hova tova” című BBB írásból: „...Míves szikla faragásból rótták házuk, palotájuk, útjaikat lekövezték, soraikat egyengették. Szaladt szekér kopott kövön, virágzó kert nyílt rögön, megtalálták minden csínyját, termést hozó víg csalitját. Volt itt erdő sziklaháton, lankás lejtőn ligetsávok, messze futó pusztá szélen, végtelennel így beszéltek. Sok századon pompázott hon, bölcs királyok uralkodtak, rend volt béke, világ éke, bőség ült e nemzetségen. ...Mindenük volt ami kellett, írást papírra vetettek, teljes hitük, látó szemük, mindenségre nyitott szívük. Olvasztották hegyek ércét, kovácsolták kardok élet, szilaj lovuk erősségük, karívezett nyilas kezük...”

¹² Tudatosság a tudat ösztön-felettségéről.

¹³ A nagyobból vezették le a kisebbet (nem kicsikből építettek fel nagyot) s alávetették magukat a (nagyobb) köz-nek.

¹⁴ Az elrendezések következtében több mint ötezer éve megkezdődött egy degradációs folyamat, ami emberiség-szintű szellemi és erkölcsi hanyatlásban nyilvánul meg. Az As nép is konfliktushelyzetbe került.

¹⁵ Jas volt az a személy, aki felkutatta- és ősjász népnek elhozta az Abszolút Igazság azon részét, amit a Bizalmas Tanítás tartalmaz (Lásd: www.Jasz-sag.hu) Ez képezte a jász szellemiség alapját hosszú ideig.

¹⁶ A felsorolás tökéletesen lefedi Jas személyiségét, küldetését, tanítását és tevékenységét.

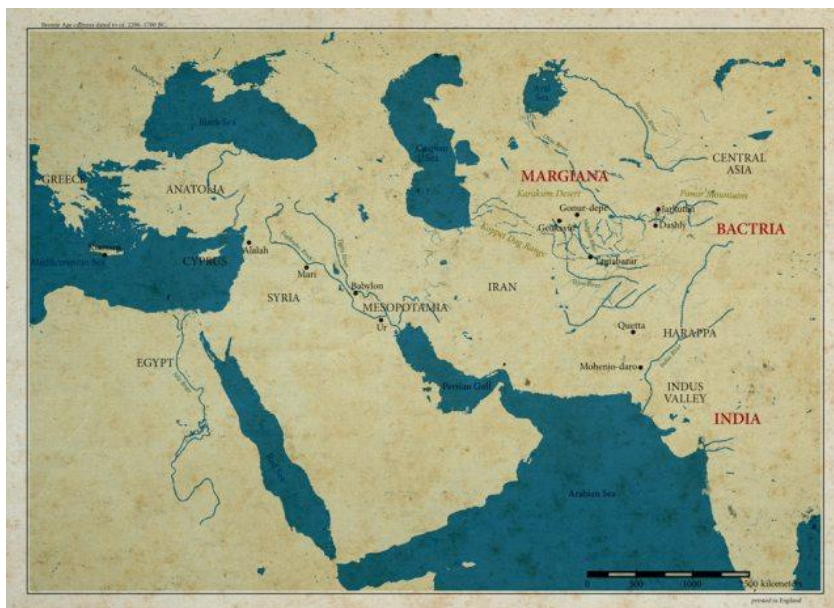
¹⁷ A jász sors a feloldódás, konkrétan a beolvasztó magyar-ba s ezáltal annak nemesítése. (ötvözetben az ötvöző)

¹⁸ A mai 'jász' józan, realista, mértéktartó. Nem a jászági magyarok s más nemzetség sarjai, hanem a 'jász'!

¹⁹ A korlátok közé szorítás igénye/kényszere/elfogadása 'as' gyökerekre vezethető vissza. Lásd: As 17.

²⁰ Első a 'jász' közösség, második az egyén. Nem a jászági magyarok s más nemzetség sarjai számára, hanem igaz 'jász' számára!

²¹ A 'jász' hagyománytisztelő, hagyománykövető.

Mivel a jász elődöket sosem motiválta vagyon-, hadizsákmány-, vagy területszerzés, így harcosi fellépésük mindig olyan áldozat volt, amivel eleget tettek az elrendezések beteljesülésének. Érezték a világ változását, hisz ha laza is volt kapcsolatuk a környező népekkel, nem voltak elzárt tudatlanok. A kapcsolat kettős volt, egyfelől szellemi síkon, másrészt a K-NY-i kereskedelmi útvonal -Selyem út- középső ága nem húzódott messze az As városállamtól. Szoros baráti volt a viszonyuk a Barata-varsai Kauravákkal, de az egykori Kína és Mezopotámia közti hatások sem kerültek őket.

Az ős jászok már rég felülemelkedtek az egyéni érdekeken és -ambíciókon, híven követték a Legfelsőbb elrendezéseit és nemzetük/családjuk szolgálatát. A kiterjedt családokat egykor is 'had'-nak mondták. A szármáság pedig nem a sok utódból eredt, hanem a szoros rokoni együvé tartozásból. Mikor védekezésre került sor, akkor a had nő tagjai is megmutatták harci erényeiket. A jász nők szálegyeneseek, büszke tekintetűek, harmonikus alkatúak, de szikáran erőteljesek voltak. Kezeik formásak, arányosak, de erejükben és méretükben alig maradt el a férfiakétól. Ki-ki erejéhez mért saját íjjal bírt, amit csak annak Ura használhatott. Eltávoztakor az is a halotti máglyájára került, nem öröklődött.

Mikor mások hadi megsegítésére került sor, akkor rendszeren az asszonyok családjukkal maradtak -egyben védelmezőül is- és a férfiak szálltak lóra. Ruházatuk harcban sem különbözött a mindennapitól. Kivételes íjász képességeik nem kívánták meg bárminemű vérték hordását. Nyilazó erősségük folytán sosem érte őket ellen vesszeje, főleg nem dárdája, vagy kardja. A kaszabolást más népekre hagyták. Egy-egy család két-három generációból állt, de az együtt élés „had” szinten, a mindennapokon túli alkalmakkor vált közvetlenné. Mindenki szabad volt, lelki evolúciós szintje adta szabadságfokán. Ugyanakkor tisztelték és tartották a nemes hagyományokat. Ilyenek voltak a közös ünnepek, születés és eltávozás számontartása, hadi cselekmények és mások. Az örökös „vallási” életnek az egyén és nem a közösség volt a színtere.

Nem voltak kitüntetett napok, vagy napszakok lelki gyakorlatokra. Minden gondolatukat, cselekedetüket átítatta a MINDEN-tudat²² -szerű- lét. Ébredéskor a Nap köszöntése, majd felajánlása a Legfelsőbbnek minden tettnek, -ételnek. Figyelmes szemlélődés és a komoly tudás mellett ott voltak az elrendezéssel harmóniában élés nyújtotta megérezések. Természeti jelenségek szélsőségei, család veszélye, barát baja, ellen ármánykodása mind éberem találta a jászokat. Legkomolyabb tagjaik szenvtelenül éltek, küzdöttek, öltek s haltak.

Az ős jászok küldetése a méltó gondolkodó és uralkodó lét megélése volt. Isten- és természet-tisztelet, kötelesség és emeltfős életalázat.

²² Lásd: www.Jasz-sag.hu – Fontos! a MINDEN-tudat szerű (!) nem MINDEN-tudatú ! Teljes körű ismeret nem áll rendelkezésre az ősjász vallásosságról ! Annyi biztos, hogy Isten- és világgépük Ábrahám előtti ! Azaz sem a zsidó-, sem a keresztény-, sem az iszlám szemlélettel nem jellemezhető az ős-jász !

A jász 'gondolkodó'/uralkodó²³ azaz a szellem embere, az uralkodás pedig azt jelenti, hogy önmagának-, érzéseinek-, gondolatainak-, tetteinek ura, parancsol az akarat erejének s így egy ismert állapotból átmegegy egy, még ismeretlen állapotba, ha megszabadult az anyagi/testi/világi „máz”-tól. Véghez viheti, mi küldetése. Amíg tart a „máz” addig belül őrzi híven az ősi tudást, ami a tisztulás előrehaladásával sugárzik, annak mértékében.

Egykor az ős jászok úgymond fennen szárnyaló szírta- és réti sasként uralták ős honuk vidékét (a Hindukus ÉNY-i lejtőit és a Turán Alföld DK-i szögletét), jól megférve az ottani és akkori szemlélet-móddal, világlátással, életmóddal. A „sas”-ból „ökörsem”-mé idomult nemzetség megtanulta a sokasodás közepette, hogy a különb(öző) csak rejtőzködve képes fennmaradni a hanyatló sokság szorításában. Míg volt szabad puszta ott legeltettek, de amint népesedett a táj, ahogy terjeszkedett a sivatag a Turán vidéken, úgy húzódtak Nyugat felé, -társultak a szükség szerint alánnal, oszétal, kunnal, magyarral. Az életre való jász ősök a vérkeveredések folytán vidékenként szét-szét ágazva „kalandozták” be Európa majd egész 40-50. szélességi fokok/körök közti térségeit, úgy az É-i féltéke felezőjében. Közép-úton maradtak, sem északra, sem délre nem vonultak. Ez a „kalandozás” sosem hódító, területszerző, vagy zsákmányoló célzatú volt! Isten adta, rendelt mozgás, hogy csak „...soha semmi meg ne álljon, poshad a víz ha áll soká...”. Folytonos mozgás, cselekvés, idomulás, őrízve az ősi tudást s követve, gyakorolva, megvalósítva annak szellemét.

Hogy mind e magas kultúrának miért nem lelni nyomát? Mert nem tárgyi kultúra volt! Nem anyagban fejezte ki vélt önmagát, hanem tudva tudta igaz kivoltát. Testi ragaszkodás híján nem temetkeztek, ezért nincsenek sírleletek sem. Megvalósított tudással rendelkeztek arról, hogy „- Nem ez a test az énünk!”²⁴

Az ősi jászok becsülték a testet, hisz az önmegvalósításnak nem csak hátráltatója, hanem elősegítője is, de mindig helyén kezelték. Nem a testet szolgálták, hanem a test szolgált a gazdája kötelességteljesítését. Ezt követték mindenütt. Mely vérekben a sík pusztai kötődés volt erősebb, azok a vizenyős legelőket keresték, akik a Hindukus lejtőit őrítették ősemlékezetükben, azok a Kaukázus hegyeit kedvelték. A Kárpát-medencében is vannak jász vérek akik a Duna-Tisza között a Zagyva-Tarna-Ágó partján vannak hon, mások a Mezőföld jöltermő vidékén, számosan pedig a Pilis, vagy a Cserhát, Mátra lankáin.

Jász és magyar különbsége(i)

1. A legfontosabb, hogy jásznak van ősi vallása, míg a magyar a magyarét kiirtotta. Idegen gúnyát vett magára, kegyesnek hirdetett szemellenzős járomként. Hasonlíthatnánk ezt a nyelvcserehez, de mégsem az. Jász elhagyta ősi nyelvét, mert integrálódott a magyarhoz(ba). Azonban hogy nincs saját nyelve (hiába nemzet/i/ség meghatározó jogi alaptétel!) mély-tudása el nem veszett. Senki elvenni nem tudta, kiirtani, megsemmisíteni nem lehetett s nem lehet, mert rejtve marad(t) a szív őrzi. Tudatosan- és ösztönösen is tudta jász, hogy abból csak baj lehet. Anyagi, testi és egzisztenciális baj a két első életszakaszban. Megalkuvás? Ilyen a büszke jással kapcsolatban értelmezhetetlen. Mikor valaki, akár egész nemzetség a hely-idő-körülményt belátva változtat, önként és nem kényszer(ítés) hatására, akkor a 'szin'(elés) akár őszinte is lehet.

2. Másik nagy különbség, hogy más a jász emberi osztály-meghatározottsága.

A jász 'gondolkodó-uralkodó'. A magyar inkább 'uralkodó-élvezkedő'. (korunkban nincsenek tiszta meghatározottságok!) De tudjuk, uralkodni sokféleképpen lehet. Lehet 'jó'-l s lehet 'nemjó'-l, a 'szeszély'-ről nem is beszélve. A jász-féle uralkodás befele munkál, önuralom, önfegyelem. Ami indulat feszít az már a keveredés szeszély bősztette robbanékonysága, lobbanékonysága, ami sokáig féken tartható, ám néha mégis kitör, meggondolatlanságból. Ne csodáljuk, aki 'szenvedélyt' eszik, iszik, azon 'jó' nem jöhet elő.

²³ A teremtett négy emberi osztály a gondolkodó – uralkodó – nyereszkedő – élvezkedő.

²⁴ Ahol temetkezési maradványok lelhetők föl, ott legyen bármily' vallásosság, a test volt az első nem a Legfelsőbb és nem mindenképpen lényegi lény, a lélek, mindig a test maradt az imádat legfőbb tárgya. Nem elég hogy életében csak a test kényét kedvtéret keresték, még halálában is folytatták a kultikus testimádatot.

	'gondolkodó'		'uralkodó'		'élvezkedő'
életrend:	lemondott	↔	megállapodott	↔	(rossz)tanuló
sajátosság:	visszavonuló	↔	beérkezett	↔	kereső
tevékenység:	elmélkedés	↔	tervezés	↔	rombolás
lelki szint:	jó	↔	szeszély/jó	↔	nemjó
anyagi jelleg:	Föld (szilárd)	↔	Folyékony (képlékeny)	↔	Tűz (heves)
eszmény:	tudás	↔	hatalom, hírnév	↔	élvezet, kéj
szellemi jellemző:	Én-tudat	↔	rendszerzés	↔	érzékelés
érdeklődés:	Ki vagyok én?	↔	Mi az érdekem?	↔	Mi történik?
gondolkodás:	átfogó	↔	elrendező	↔	tapasztaló
hit:	Isten minden!	↔	Tisztelem a hagyományt!	↔	Hiszem ha látom!

3. A magyar beolvasztó, folyamatosan „ötvöződik” veszítve önnön sajátosságát e keveredésben, míg a jász -ugyan- feloldódó, de „ötvözőként” is megőrzi eredeti-, ősi sajátosságát.

4. Értelem-, vagy érzelem-vezéreltség. Magyarban az érzelem dominál (hajtja 'szeszély'-es, 'élvezkedő', 'vére'), míg a jászban hiába „érzelmi-fertőzöttség” mégis az értelem vezérli.²⁵

²⁵ A kineziológiai mérésekre hivatkozva, ha csak egy 300-as igazságszint feletti jász van is, az 90 ezer 200 alatti is képes „kompenzálni”.

-Részlet- az „ERŐ kontra erő” című kineziológiai alapműből: „...Nagyon fontos, hogy megjegyezzük: a kalibrációs értékek nem számtani-, hanem logaritmikus baladrányt képviselnek! A 300-as érték amplitúdója tehát nem kétszerese a 150-ének, hanem sokkal többszöröse, hiszen a 300-as érték 10 a háromszázadikon (10^{300})! Ennek megfelelően néhány pontnyi előrelépés is már óriási erő-növekedést jelent; a skálán felfelé haladva az ERŐ nagysága bízhatatlanul nagy mértékben növekszik! ... A 200 alatti szintek mindegyike az egyénre és a társadalomra nézve egyaránt életellenes jellegű, a 200 feletti szintek viszont mind az erő építő kifejeződései. A döntő szint a 200-as érték: ez az a fordulópont, amely elválasztja egymástól az erő és az ERŐ birodalmát. Az energiamezők érzelmi megfelelőinek leírásakor nem szabad elfelejteni, hogy azok az egyénben csak igen ritkán nyilvánulnak meg tiszta állapotban. A tudati szintek mindig keverednek: egy adott személy az élet különböző területein más-más szinten működhet. Az egyén ösztudati szintjét különböző szintjeinek összege határozza meg. **Energiaszint: 20 – 'szégyen'** Mivel a szégyen a személyiség teljes szintjét erősen lebűszta, hajlamossá tesz a többi negatív érzelem iránt, s így gyakran vált ki hamis büszkeséget, haragot és büntudatot. **30 – 'büntudat'** A büntudat-domináns egyik következménye a „bűn” iránti megszállott érdeklődés. Az a könyörtelen érzelmi hozzáállás, amit gyakran használnak fel a vallási demagógok mások kényszerítésére és irányítására. Ezek a „bűn és megváltás” kufárai, a büntetés megszállottjai, akik valószínűleg a saját büntudatukat jelentik így meg, vagy azt vetítik ki másokra. **50 – 'fásultság'** Erre a szintre a nyomor, a csüggedés és a reménytelenség jellemző. A világ és a jövő kilátástalannak tűnik; az élet fő témája a szenvedés. Ez a hajléktalanok és a társadalom periferiájára szorultak kalibrációs értéke. Sokan kerülnek erre a szintre idős koruk miatt, vagy valamilyen betegség miatti elszigetelődés következtében. **75 – 'bánat'** E szintre a szomorúság, a veszteségérzet és a függőség jellemző. Ez a búslakodás, a veszteség és a múlt iránti büntudat foka **100 – 'félelem'** A világ jelentős részét a félelem mozgatja, az embereket állandó ténykedésre serkentve. Félelem az ellenségtől, félelem az öregségtől vagy a haláltól, félelem az elutasítástól, és egy sor egyéb szociális félelem, amelyek a legtöbb ember életében alapvető motivációk. A félelem korlátozza a személyiség fejlődését, és gátlások kialakulásához vezet. Mivel a félelmen való félelemelkedéshez energia kell, az elnyomottak segítség nélkül nem képesek magasabb szintre emelkedni. A félelemmel teli emberek ezért erős vezetőket keresnek - akik látszólag legyőzték minden félelmüket -, hogy kivézettsékké magukat a félelem rabszolgaságából. **125 – 'vágyakozás'** Az emberi tevékenységek igen jelentős részét motiválja, beleértve a gazdaságot is. A vágyakozás egyben a szenvedélybetegségek szintje is, hiszen itt maga a mohó vágy néha az életnél is fontosabbá válik. A vágyakozással kapcsolatos a felhalmozás és a mohóság, mégis kielégíthetetlen marad, hiszen folyamatosan fennálló energiamező, s így az egyik vágy teljesülése csupán annyit jelent, hogy egy másik kielégíthetetlen vágy lép a helyébe. **150 – 'harag'** A harag egyaránt vezethet építő és romboló jellegű cselekedetbe. A harag lehet tehát az a sarkalatos pont, abonnan az elnyomottak számára végül ablak nyílhat a szabadságra. **175 – 'büszkeség'** Ez az a szint, amelynek elérésére az emberek többsége ma törekszik. Az embereket -e szintet elérve- olyan pozitív érzések töltik el, amelyek már éles ellentétben állnak az alacsonyabb energiaszinteken tapasztaltakkal. Az önbecsülésnek ez a megnövekedése gyógyír mindazon fájdalokra, amelyeket az alacsonyabb tudati szinteken kell elszenvedni. A büszkeség jól fest, és ezt tudja is magáról; Öntelten páváskodik az élet diszszemléjén. A büszkeség megosztó, elősegíti a frakciózást, ami igen sokba kerülhet. Mindig is nagyon sokan haltak meg a büszkeség miatt. **200 – 'bátorság'** Az ERŐ a 200-as szintnél jelenik meg. Ez az a kritikus határon, amely elválasztja egymástól az életet érő pozitív és negatív hatásokat. A bátorság szintjének elérése a valódi ERŐ megszerzését jelzi, s ezért ez a „képesé válás” szintje is. Itt kezdődik a felfedezés, az eredmények, az állhatatosság és az elszántság zónája. Az alacsonyabb energiaszintekről a világ reménytelen, szomorú, ijesztő vagy frusztrációkat okozó helynek tűnik, a bátorság szintjéről azonban az élet már izgalmas, kíváncsokkal teli és serkentő jelenség. Az e szinten álló személyek ugyanannyi energiát táplálnak vissza a világba, amennyit elvesznek onnan, míg az alacsonyabb szinteken a populációk, a csoportok és az egyének csak elszívják a társadalom energiáját, de semmit sem adnak cserébe. **250 – 'pártatlanság'** Ez a belső magabiztosság kezdete, az egyén ráébred az EREJÉRE, s ettől kezdve már nem félemlítető meg olyan könnyen, nem hajlja többé a bizonyítási vágy. A 250-es szintre az a hozzáállás jellemző, hogy bár az életben vannak hullámhegyek és hullámvölgyek, az ember mégis képes végig a

Jász nomádok

Az emberi létformának négy nagy meghatározott osztálya van; gondolkodó, uralkodó, nyereszkedő, élvezkedő. Az első a gondolat embere, második az uralásé, harmadik a nyereségé, a tömeg pedig az élvezeteké. A harcosok a vezető osztályba tartoznak, míg az ős-jászokat a gondolkodó-uralkodó osztályba kell sorolni. Mára nem csak az osztályok keveredtek, de népek, nemzetek, nyelvek, vallások, kultúrák, eszmények, stb., stb. Az életkorcsoportok is összezavarodtak. Fialatok akarnak hatalomra törni, miközben az idősek nem akarnak megöregedni, úgy akarnak élni mint ha fiatalok lennének. Az élvezkedő osztály meghatározóvá vált. A hatalmi és szellemi vezetői pozíciókba pedig az élvezkedőkön kívül, a nyereszkedők jutottak. A gondolkodók és az uralkodók is nyereszkedőkkel váltak.

Az As „városállam” békében élt hosszú ideje az amúgy gyéren lakott vidéken. Mivel vezérlő vallásosságukra legjellemzőbb a MINDEN-tudat -szerű- eszmerendszer volt, így belátva az isteni elrendezéseket (még ha azokat gyakorta nem is értve, de elfogadva) kötelességszerűen éltek. Ismerték a négy emberi osztályt, tudtak a „kaszton-kívüliekről” és nemzetük kettős (gondolkodó - uralkodó) meghatározottságát is értették s megélték. Más népekkel nem keveredtek sem vérségiileg sem szellemiekben. Mégis részesei lettek a Kuru mezei csatának, de miért? A barátság ürügyén. Mivel az ős jászok a Kauravákkal voltak baráti viszonyban, így az ő „szellemi meghívásukra” vonultak fel a csatátra. Nem történt ott és akkor hadüzenet, mozgósítás, vagy bárminemű csatába szólítás, afféle „véreskard” körbehordozás, minden érintett és érdekelt szellemi síkon örök kapcsolatban állt. Azok a népek és embercsoportok amelyek nem voltak érintve az eseményekben, azokat nem érintette meg az „elhívás”. Maga a bekövetkezett ütközet sem pusztán egy szokásos hatalmi villongás-, nézeteltérés feloldására törő torzsalkodás-, vagy összecsapás volt.

A korszakváltó Kuru mezei csata után (ami ie. 3.102 február 8.-án kezdődött és tizennyolc napig tartott) valamennyi földi maradvány az enyészeté lett és sem az eltávozottak, sem hagyatékek nem kerültek megőrkítésre. Isteni elrendezés volt a csata kitérése, maga a küzdelem és az azt követő „nyomtalanság”.

A jelen kor-, a Kali juga előtt (ie. 3.102) az ős-jászok értékrendjében első helyen állt Isten, Aki a MINDEN, majd a nemzetség léte és kinek-kinek rendelt kötelességének teljesítése. Sosem a hadizsákmány, a nyereség, a területszerzés, vagy tényeres mozgatta az ős-jászokat. Nem volt eszményük sem az élvezetvágy, sem a vagyon, sem a hatalom. A hírnév iránti vágy volt egyedüli „gyengéjük” hogy hírével vehesse környezetük az ős-jász tisztaságot, szellemi- és erkölcsi nemességet, hadi erősséget. Úgy voltak Ők erősek a hadban, hogy míg nem támadtak rájuk sosem hadakoztak - kivéve(!), baráti segítségnyújtás esetén. Zsoldosok sem voltak soha!

Az ős-jászok városállamában is jelentkeztek már a letelepedett lét és a túlnépesedés felé haladó eszmerendszer kedvezőtlen hatásai. Gyakoriak lettek a bonyodalmak, -betegségek, -fáradtság, -hibák, mint pl.: bánat, félelem. Az aggodalmak miatt sok volt a nyugtalanság. Elszaporodott az őszintétlenség. A „nyereszkedők” csaltak. Csökkenni kezdett az emberek ízlelő- és szagló képessége. Az időjárás szeszélyesebbé vált. Az eső egyre rendszertelenebbül hullott. Megkezdődött a Turán alföld sivatagosodása.

Az ős jászok az As nép, gondolkodó jellege mellett uralkodói minőségében, mint „harcos” közösség volt ismert és megbecsült, mégsem folytattak hódító, vagy területszerző hadjáratokat. Szűk körben „portyáztak” leginkább a nagyállattartást kiszolgáló legelők folyamatos cseréje okán. Területvédelemre még alig volt szükség. Sosem engedtek teret a túlnépesedésnek. Az általuk lakott vidék évszázadokig biztosította megélhetésüket.

A természeti környezetben élő ember pl.: az ős-jász (de akár a mai) pásztor, folyamatos kapcsolatban áll(t) a természeti erővel, a természeti viszonyokkal - értsd: az Isteni elrendezésekkel. Természetszerű lételeme

felszínén maradni, és így nagy baj nem történhet. 310 – 'hajlandóság' Ez az igen pozitív energiaszint a magasabb szintek elérésének kapujaként is tekinthető. Nem érzi lealacsonyítónak a kiszolgáló jellegű munkát, sem azt, ha a ranglétra legaján kell kezdenie. Másokkal szemben segítőkész, és sokat tesz a társadalom javáért. Nem okoz gondot számára, ha szembe kell néznie belső problémáival, és a tanulás terén sincs semmilyen különösebb nehézsége... A büszkeségtől megszabadulván készek szembenézni hibáikkal és tanulni másoktól..."

az örökös változás, váltakozás. Vándorlás közbeni földrajzi tájegységek, évszakok, napszakok, időjárás viszonyok és a többi. Nem múlik el pillanat, hogy -ha nem szórja szét figyelmét, akkor- az Isteni gondoskodást láthatja maga körül.

Az ős-jászok évezredes vonulásukban, nyugat felé sodródásuk során „menekültek” a szárazság elől -lásd: Turán Alföld elsivatagosodása- de mindig a vizes tájakon legeltettek s itattak. Lakásuk szekér volt, amivel ha nagy vizek megáradtak, magaslatra hágtak, kivárva a folyók szeszélyének lenyugodtát. Hirtelen ár el sosem érte őket, hisz mindenre volt érzékük, ahogy ellenséges szándéktól tüzeltek sem tudtak jászon sosem rajtaütni. Gátat nem építettek, folyamot nem szabályoztak hisz sosem népesedtek túl, amihez FöldAnyá kizsákmányolása lett volna szükséges

A vándorló, nomád ős-jászok nem hogy kipusztultak volna, hanem genetikusan is kimutathatóan szívós nemzetté formálódtak. Nem pusztította őket nyár heve, sem tél zordsága, eső el nem mosta, szélfürgeteg ki nem szikkasztotta őket, pedig sok-sok évszázadon át lakásban nem laktak.

Szívükben érzik a turáni végtelen teret, mit ezredévek sem tudtak feledtetni. Ha vöröslik a kelő Nap, mikor fölhorkant egy ló, ha új kezébe kerül, jász megborzong. Nem keresi a látóhatár végét, nem vágyik a hegyekbe. Szívében tudja Ki a Legfőbb Gazda és a jász hűséges. Nyakas, hideghónaljú, de tudja a rendet s betartja azt. Nem kell megtanulnia. Ebben az előrehaladott szellemi és erkölcsi romlásban gyakorta az ős-, szép-, ük-, vagy déd-apák be nem végzett dolgait kell fiúnak igazgatni. Kötelesség a legfőbb. A jász vér még ha keveredik is másokkal, buzogni csak buzog, mikor halánték deresedik s világ hívsága hátrébb kerül. A jász belül tudja a rendet, csak tartsa is meg azt. Ha dülás jön félre húzódik, ha nagyon pezseg az élet ki ki megy a pusztába csendet hallgatni. De kötelességét mindig megteszi.

Az ős-jászok évszázadokig ökörszemmé váltak rétisasból. Mikor eljött a jelen kor az egykori vitézi fenn szárnyalást fel kellett cserélni a rejtőzködő életmóddal. Megmaradt mindig az éltető vizek mentén, dús legelőkön kóborolt s kitért a hadakozók elől. Jó lovaik mindenén átsegítették s ha rájuk támadtak nyilazó erényeik végét jelentették a támadóknak. Akár százszoros túlerőt is lenyilaztak s vonultak tovább nyomtalan. Hírmondójuk is csak, ha ellenséges ló maradt. Látható volt a ős jász történetben, hogy akár a biztos halálba is a barát mellé álltak.

Együtt élve a természettel annak minden rezdülését értve és érezve jó előre tudtak minden megpróbáltatásról s még vajákolás sem kellett. Nem kellett eldobolni rossz szellemeket, mert sosem vonzották be azokat.

A lényegi lény -a lél- felőli tudatosság következtében az anyagi testet a halált követően tűz által elhamvasztották, a hamvakat vízbe szórták, vagy szélnek engedték. Miután a lél elszáll, a tűz elpárologtatja a test- és sejtneveket, a visszamaradó csekély por pedig könnyen olvad szélből a tájba, vagy vizek hullámaiba. A mára eluralkodott testtudat e vonatkozásban is megreked a fizikális testnél.

Jász küldetés

A jász küldetés a tudás őrzése. A tanítás továbbadása időről-időre meg-meg szakad, de mivel örök, el soha nem tűnik. Az ős jászok is alábuktak alánokba, kunokba, magyarokba mégis itt vannak ma is közöttünk. A Kárpát-medencei jászokat tatár összezavarta, török fölkergette a Cserhátra, Mátrába, Bükkbe, labanc- és elbitangolt zsoldosok-, kóbor betyárok megsarcolták s a Jászság szinte kihalt. A hegyi uradalmakban ért szolgáltság sokaknak életen át tartott, de a hegyvidéki generációknak csak egy része maradt ott, ahol megszületett. A többséget a jász érzület visszahúzta a szabad pusztai világba. A messzelátó bölcsék úgy tartják, hogy a jászság sorsa a feloldódás. Ám legyen, de hol van az még? Hiába költöztek ezredévekig, hiába hányta a jász véreket a sors, a Turán alföldi kóborlások ugyancsak megkeményítették a jász jegyket.

Van, hogy a tudás -akár- generációkon keresztül alámerül, de el nem vész soha. A jász egyik -ha nem a legfontosabb- teendője az ős-tudás megtartása, amiben a Bizalmas Tanítás a vezérfonal hisz a forrás megfellebbezhetetlen. A Legfelsőbb kinyilatkozásával szemben ugyan mi állhat hitelesen? A jász-ság olyan

jelleg, amit a szívében hord az ember. Ez a lényegi lény, a lét eredeti tudása, ami legkevésbé a pusztai nomád ős-jászok körében volt befedett.

Az idő múlásával a MINDEN által elrendelt hanyatlásnak megfelelően ez a fedettség nem hogy csökkenne, de egyre vaskosabb. A jász-ság nem feltétlenül nemzetségbeli hovatartozás, hisz senki nem tudhatja, hogy ki-ki milyen nemzet fia/lánya, elkötelezett tagja volt korábban. Lehetett valaki sok-sok életen át akár jász, majd valami folytán más földrészen, más nemzet tagjaként jutott újabb testhez s mégis hordozója a jász jellegnek. Ha megismerkedik az ős-tudással, megérti a lét lényegét, akkor kitartó törekvéssel és MINDEN-tudattal eljuthat a jász-sághoz.

Miért oly kitüntetett a jász(-ság)? Mert továbbvivője a történelemben feloldódott As szellemnek, melynek jelentése; As = EGY, miként Isten, Aki a MINDEN. Mivel a 'gondolkodó' ember nem törekszik változtatásokra, nincsenek tervei így -csak- elfogadja ami adódik és igyekszik a kötelességteljesítésre.

Vannak bölcsek, akik úgy tartják, hogy az emberek között az az igazi úr, akinek nincs szolgája. Miként az ős-jászok, akik úgy voltak urak, amiképpen szolga. A meg nem kötöttség adta szabadságuk révén világi értelemben független urak voltak, de mivel sem szolgát, sem rabszolgát sosem tartottak, így a „szolgai” feladatokat is maga maguk végezték önmaguk és családjuk, nemzetségük számára. A teljes tudást megértő, szolga nélküli uralomra törekszik. Szabadságra.

Jas korában s még azt követően hosszú ideig a szellemi életben is a szájhagyományozás, a figyelmes tanulás, az alapos memorizálás volt a meghatározó. A letelepült életforma feladását követően az írásosság is háttérbe szorult a vándorló nomád időkben, de a tudás továbbadása a 'gondolkodó' meghatározottságú emberek körében örök érték maradt.

A nőknek akkor is elsődleges kötelezettségi tere a család összetartása volt. Gondoskodás a családonkénti két gyermekről, gyámolítása az öregeknek, étkezés, gyógyítás, „háztűz” őrizése, a mindennapok. A nő volt a melegség, férfi a keménység. Családfő férfiaké volt a szellemi szilárdság, asszonyoké a tárgyi közeg. Férfiaké a biztonság, nőké a biztosság. Mindegyik megfellebbezhetetlen tekintély a maga terén. A lelki fejlődés érdekében nem kellett másokra hagyatkozni, vagy idegenben kutakodni. A női életet kitöltötte a család. Volt tennivaló minden évszakban, minden vidéken, sosem unatkoztak. A vándor lét nem adott lehetőséget a kényelem gyakorlására. Végezték kötelességüket s az ő szorgos szolgálatuk segítette a férfiakat a szellemi/lelki fejlődésben, ami szilárd alapot biztosított családnak, nemzetnek egyaránt.

Egy biztos, hogy genetikusan egy embercsoport hosszú ideig nyomon követhető. Így van ez a jászok esetében is, hogy fajtakeveredések ellenére genetikusan kimutatható a jász sajátosság. A több évezredes vándorlás ellenére, a meghatározóan jász jelleg megmaradt vonzalmában az ősi Turán alföldi lét körében, Föld-övi (Nap - Hold viszony), magassági (viszony a Föld-maghoz), vízrajzi (a mozgó, de földhözragadt viszony), élőkönyezeti (flóra – fauna viszony) vonatkozásban egyaránt. Akik más helyre hangolódtak, azokban az oda tartozó hatások az erősebbek, de a 'vér' hordozza ősi emlékeit.

Jász továbbélés

Mikor az ős jászok turáni kóborló nomád életüket élték nem alakult ki körükben sem a táltos* kultusz, sem sámánisztikus gyakorlat. Nem voltak áldozó papok. Nem volt rá szükség. Egyfelől tudatosak voltak arról, hogy Istentől, a MINDEN-től semmi nem független -legyen az jó(nak) vagy rossz-(nak) vélt-másrészt tudták, hogy semmi nincs ok nélkül és semmi nem múlik el következmény(ek) nélkül. Mind-ezekből kiindulva, örökkön szem előtt tartva élték napjaikat a természet adta lehetőségekhez igazítva. Ha bőség volt nem dőzsöltek, ha szűkösség, hát viselték. Úgy dacoltak az elrendezésekkel, hogy nem volt sem örömműp, sem „gyász”-nap.

Megvalósítottan voltak érintetlenek, úgy hogy annak filozófiai ismeretének sem voltak birtokában. Tanulva tudtak. A Bizalmas Tanítás alapjain végezték kötelezettségeiket. (*a www.Jasz-sag.hu „Tűnt léptek nyomdokán” összeállításban vissza-vissza tévő 'tátos' nem a „táltos” megfelelője! A 'tátos' olyan gondolkodó, aki tanít, előre mutat és soha semmit nem kér, sem magának, sem törzsének, nemzetségének! Túl van már

családos kötelezettségein, élete a szolgálat. Nem jár ki semmit, legfeljebb rámutat, vagy rávezet a miértekre, okozatok okára. Gyógyít is ugyan, de nem különben, mint bármely komoly jász 'Atyafi', vagy 'Anyajány'. Istenes elkötelezettsége folytán különb a különbeknél.)

Máig érvényes különbség MINDEN-tudat és ős-jász értékrend, valamint más rendszerek/irányzatok között, hogy az előbbiek a valódi, tiszta Isteni Szeretet alapján nyugszanak. Nem hirdetik, élik! Elvárás nélküliek, így tisztelve Istent, Felsőbbségeket, természetet, élőlénytársakat és elrendezéseket, sosem támasztottak(nak) követelményeket. Ha szólnak, megmondják véleményüket s tudomásul veszik, ahogy lesz. Nem harcoskodnak, elfogadók, jót-rosszat egyaránt és egyformán.

A jászok esetében a jász-ság hű továbbvitelének az is biztosítéka, hogy a jász történet során egyre-másra kirajzoltak családok, melyek vérségi tagjai -ha vegyülve is, de- rejtett hordozói az ős jász tudásnak és eszményeknek.

A 'gondolkodó-uralkodó' meghatározottságú jász ősök küzdelmeiről azért nem szólnak a krónikák, mert mikor hadi erényeikkel felléptek, annak hírmondója nem maradt. Kóborló, nomád életükben kerültek a bajt, az összeütközéseket. Nem viharzottak ordító csatazajjal, kardcsörtetve, lándzsát törve. Soha, semmit nem ostromoltak. Csak magukat, családjukat, nemzetségüket védték, ha kellett, vagy barát segítségére, azok védelmezőiként páratlan nyilazó tudásukkal a távolhalált gyakorolták. Egy lövés egy találat, egy találat egy halál. Indulat, zaj, felfordulás nélkül. Akik -az elrendezések következtében- a jász harcosok által beteljesített visszahatás „áldozatai” voltak, legtöbbször az előtt estek el, mielőtt „IstenNyila” sorscsapásukról bizonyosságot szereztek volna. Mikor ellen elesett, a békés harcosok csendesen -diadal nélkül- folytatták örök vándorlásukat a végtelen Turán síkságban.

Jelen s más iratok nem a jász fölmagasztalását célozza, de körül-írását, amit minden nemzetség ugyan tehetne tisztesen kedvére, mintsem mást leszól, lenéz, miközben idegen gúnyokban, kacskatollakkal tetszeleg. A jász bármily nyakas is, de csöndes, nem áll a világ útjába. Dolgát mindig elvégzi. Legfőbb szórakozása a munka, hát él neki. Rég nem vágyik már őshazájába, arra sem tör hogy kutassa azt, mit belepett a homok.

Jász semmit nem vezet vissza jász ősiségre. Nem sír még nyelve elvesztén sem, maga hagyta el. Beolvasztója nyelven beszél önmagáról, amikor múltba, dicső múltjába- s arra tekint, mert van mire. Van miből meríteni s az jászé, nem másé. A MINDEN-tudat nem jász bölcselet, de a jászok egyes ősei Jas tátos útján-, MINDEN-tudat szerű eszme mellett vándoroltak, míg túl nem népesedett a környező sokság és csak békével beolvadni lehetett. Húzódni olyan tájra, mire másnak foga nem fáj, idegen békén hagyja, nem keresi, nem bolygatja, de élni lehet rajta dolgoosan 'jó'-t, 'jó'-l.

Nem véletlenül alakult sajátosan a jász történet, mely szívbeli jász számára máig hat. Mik ezek a sajátosságok? Teljesség igénye nélkül: 1. míg lehetett nem telepedtek le 2. vándorló életük során nem szaporodtak túl, (úgy As városállamában, mint vándorlásaik idején, majd a Kárpát medencei bejövettelkor kb. mindig pár ezren voltak, akárcsak napjainkban - nem keverendők a Jászságban élők, ott születettek és/vagy elszármazottak a „jász”-al!) 3. nem teremtettek egyházat, vallási közösséget 4. család alapon szerveződtek 4. nem hoztak létre maradandó tárgyi kultúrát (építmények, épületek, templomok...), annál hűségesebb őrzői az ős bölcselet szellemiségének, amit nem tanítanak, nem hirdetnek, de jellemvonásaik (rejtve) őrzik a tudás bírását 5. nem hagytak maguk után temetkezési helyeket, síremlékeket, hamvasztást, vagy pusztába vándorlást alkalmaztak, kivéve, ahol keveredtek más kultúrával 6. ahogy helyhez nem ragaszkodtak nem kötődtek bármi áron még nyelvükhöz sem, még 'as' vagy 'jász' nevükhöz sem (több századon át alán-ként, majd kun-ként és más neveken szólt róluk a történelemírás) 7. mert megtanulták, mindig képesek voltak a változtatásra, hogy ne törjenek, hát hajlottak, mégis mindig egyenesen, a keresztény kultúrkört is elfogadva 8. sosem kereskedtek, ha gyakoroltak is árúcsere-t 9. ahogy haszonra, birtokra sem törtek egészen kb. a XIV. szd.-ig, mikor már kezdtek magyarosodni.

Miért hagyta el jász a maga nyelvét és „azonosult” a magyarral? A változás okán. Mert „letűnt dicső korok léte” – hangzott a Bizalmas Tanításban. A jelen korban a változás úgy erkölcsi-, mint szellemi vonatkozásban a hanyatlás.

Mikor egy nép megérett, megkapja a kellő tudást. Mely nép mire érett, olyat kap!

2018. 06. 16. BBB